

умрѣлыя. Въ оную време и во всѣка друга епоха истинната, тежката скърбъ е бивала съкоги безгласна.

Тѣй вървѣше погребалното шествіе и като преминахъ градскитѣ врата стигнахъ на гробищата вѣнъ отъ града Помпея които и днесъ може да види свѣкій пътешественикъ. Въ видъ на капище са издигаше тамъ клади отъ дърва въ които бѣхъ турени и нѣкои възпалителны вещества, и печалны кипариссы посветены отъ поетита на гробоветѣ осянявахъ тѣзи клади.

Щомъ носилото са сложи на кладата множеството са раздвои на двѣ страни, и само Юна като приближи до кладата останк нѣколко минути неподвижна и гледаше мълчеливо бездушното тѣло на брата си, на когото лицето подиръ описанитѣ предуготовленія не показваше вече знакове на насилственна смъртъ. Исчезнѣли бѣхъ отъ този образъ еще и знаковетѣ на страха, на ужаса, на борбата на страститѣ и на борбата на минжлото противъ настоящето еще и на надѣждата противъ съмнѣніята на бѣдѣщето. Въ честната тишина на студеното му чело и на безмолвнитѣ му уста каквы слѣды са спазвахъ сега отъ минжлитѣ мъки и смущенія, които раскъсвахъ гърдытѣ на момъка, който търсяше светостта на живота? Когато Юна изгледваше образа на брата си никакъвъ гласъ не са чуваше наоколо и туй мълчене бѣше свещенно и умилително. То са найподиръ прикъснѣ отъ жаловитото рыданіе на Юна, рыданіе пълно отъ отчаяніе.

«Братко мой, братко мой! извика горката сырота като пригърнахъ лицето на лежащия на носилото; ты толкози благъ, ты който са пазяше да не настѣпишь и най малкото насѣкомо, че кого врага можаше ты да разгнѣвишь? Увы! наистина ли та изгубихъ? събуди са, събуди са! Наедно порастохмы, братко! истинно ли е че тѣй трѣба да са раздѣлимъ? не! ты не си умрѣлъ, ты спишь! събуди са, събуди са!»

По състраданіе къмъ острия този викъ, рыдалиницитѣ извикахъ съ отчаянны плачеве които заглушихъ гласа на Юна и я принудихъ да млъкне. Отпаднахъ тя погледнахъ къмъ тѣхъ и като че първый път гледаше предстоящото множество извика съ ледянь ужасъ.

«Увы! азъ не съмъ была прочее сама!»

Туй рече, и подиръ малко си издигнахъ главата, и на прекрасното ѣ лице са излъ величіето на предишната ѣ тишина. Съ страстна и трепетна ръка послѣ тя отвори мгаичитѣ на умрѣлыя (а), но

(а) Плиній.